

som ere blevne formodede, kan jeg slet ikke see, de Misbrug, som man antager at ville afdelkommes ved Loven, troer jeg at være udmalede meget for stærkt i Phantasien, og jeg haaber tværtimod, at de ærede Medlemmer af Thinget, som hidtil have havt Betænkneligheder, ville lade disse Betænkneligheder fare. Jeg kunde forstaae disse Betænkneligheder, hvis det foreliggende Lovudkast var Noget, som man kunde kalde nedbrudende, men det er tværtimod efter min inderste Overbeviisning opbyggende. Jeg kunde forstaae det, hvis det var noget Stort, som krævedes, men det er jo kun en meget lille, indskrænket Frihed, som af Mindretallet bliver forlangt. Ja, visjelig er det noget Stort alligevel; det er noget Stort formedelst den Hensigt, som ligger deri, det er noget Stort med Hensyn til de Frugter, som ventes af Lovudkastet, det er noget Stort med Hensyn til det Liv, som man haaber, at det paa sine Steber skal kunne bringe ind i Kirken; men iøvrigt er Lovudkastet jo saa lille, det Midde, som er blevet foreslaaet, er jo saa forsigtigt valgt, kunde jeg sige, og det er saaledes blevet begrændset ved forskellige Indskrænkninger, at jeg ikke formaar at gaae nogen Fare deri. Med Hensyn til dem, som have Betænkneligheder, eller som endnu tvivle om denne Sag, kan jeg maafsee — som det jo iøvrigt allerede er blevet gjort — henvise til de betænkkelige Færer, som efter min Mening ville opstaae, om Lovudkastet blev forkastet. Det kan blive forkastet denne Gang, men jeg er overbevist om, at det vil komme igjen; naar ved Lovfaldstid denne Sal igjen aabner sig, da troer jeg for vist, at Lovforslaget, om det end nu bliver forkastet, vil komme og banke paa Dørene og banke paa i en Skikkelse, som de, der nu yttre Betænknelighed og Tvivl, ville finde endnu mere betænkkelig.

Conseilspræsidenten: Det har i den højeste Grad forbauset mig, at den ærede Ordfører for Fleertallet, som saa varmt og levende erindrede Biskop Kierkegaard, ikke paa nogen Maade erindrede hans Stilling som Minister og Medlem af Statsraadet. Den øiensynlige Følge af, at han havde erindret dette, maatte jo nemlig have været, at han i sin Udvikling

ogsaa havde beskæftiget sig med det, som Biskop Kierkegaard som Medlem af Statsraadet har efterladt sig, nemlig Motiveringen af det foreliggende Lovforslag, i hvilken han klart har fremstillet sin Stilling til selve Forslaget, og det ikke alene paa egne, men paa hele Regjeringens Vegne. Det kan ogsaa kun være libet smigrende for Regjeringen, at dens Udtalelser paa et andet Sted af den ærede Ordfører betragtes som fuldkomment non avendus; dog, dette skal jeg ganske lade staae hen. Det, der staaer som aldeles klart baade ifølge Biskop Kierkegaards og ifølge mine Udtalelser, er den uadskillelige Forbindelse, der er imellem Forslaget om Bevillingen til en Kirkecommission og Lovforslaget om Valgmenigheder, og denne Uadskillelighed maa jeg naturligvis og vil jeg fastholde paa ethvertfomhelst Punkt. — Hvad der egentlig har bevæget mig til at begjære Ordet, er de almindelige Betragtninger, som Fleertallets Betænkning er gaaet ind paa at fremsætte med Hensyn til Ministeriets Stilling til denne Sag, saavel som den endelige Indstilling, hvortil Fleertallet er kommet, nemlig at fraraade Thinget at gaae ind paa det foreliggende Lovforslag, altsaa at fraraade dets videre Fremme. Jeg skal nu ganske vist ikke gaae ind paa Enkelthederne i Fleertallets historiske Betragtning eller nærmere udvikle, hvorledes Ministeriets Stilling til denne Sag har været til de forskellige Tider, og hvorledes den efterhaanden har udviklet sig; men jeg skal dog følge Fleertallet lidt med Hensyn til dets historiske Udvikling og navnlig gaae saa langt tilbage, som Fleertallet er gaaet tilbage i sin Betænkning, nemlig til denne Sags Stilling ifjor. Naar Fleertallet i sin Betænkning udtaler, at det Forslag, som dengang forelaa, af den daværende Kirke- og Underviisningsminister blev mere bekæmpet end anbefalet, da troer jeg, at man, naar man nøiagtigt vil gennemlæse Alt, hvad der fra den daværende Kirke- og Underviisningsminister Side blev yttret om denne Sag, vil finde, at en saadan Paastand ikke er correct. Han stillede sig til hiint Forslag, som man kan stille sig til et privat Forslag, der er indkommet ved privat Initiativ, og som i det andet Thing havde været Gjenstand for en overordentlig vidtløftig Forhandling og